

Острівна країна Портл

Усі персонажі та події в цій книжці — вигадані. Всі збіги — випадкові. Авторка під час її написання надихалася слов'янською міфологією, проте не претендує на відповідність науковим етнографічним чи історичним джерелам. Цей твір — винятково художній.

*Раджу спершу ознайомитися з пам'яткою по-
дорожньому та коротким словничком термінів
наприкінці книжки.*

Але як не хочете — то й чорт із вами.

Розділ 1

Аркт. Дуже темний провулок

Вона поспішала темним переходом, пошепки проклинаючи чортів закон, через який у неї відібрали домашній килимок. «Несанкціоновані експерименти з магією» — аякже! Всього лише вчитала в позиченій у студентській бібліотеці книзі, що десь на Сході Світу жили чаклуни, які створювали літаючі килимки... От і Яра спробувала накласти закляття левітації на цю чортову шмату, вплести його між ниток, щоб не підтримувати постійно зусиллям волі чи амулетами. Тим паче, Яра ніяк не могла запам'ятати намовляння, що оберігає чари від зношування, та й магічних сил поки бракувало.

Вона вже наміряла, як щодень вилітатиме на ньому з гуртожитку... і на тобі — у перші ж хвилини наштовхнутися на прискіпливого Захисника Аркту. Тепер у неї на руках синеньким горів знак заборони — не можна використовувати магію найближчі сімдесят дві години (крім випадків загрози життю, звісно). Але йти на висо-

чезних підборах темним переходом, запізнюючись на останню цього несезону чаклунську здибанку — хіба ж це не загроза життю?

Хоча насправді Яра без проблем гуляла навіть найтемнішими вулицями, маючи про всяк випадок у кишені бойове закляття в маленькій колбі. От цей «всяк випадок» був просто зараз: попереду з'явилась компанія з кількох хлопців явно напідпитку. Вони стояли на розі вулиці й щось галасливо обговорювали. Один із незнайомців почав зиркати на неї, щось говорячи до друзів. Яра автоматично дістала з кишені колбу і враз почула м'яке «гуп!». Гаманець, що лежав у тій же кишені, випав на асфальт, суттєво її полегшуючи. Вона повернулася підняти його...

— Ану віддай!

Постать завмерла, тримаючи в руках гаманець. Злодій був повністю закутаний у плащ-невидимку, так і не вгадаєш, хто перед тобою: чи то дівчинка, яка тільки закінчила випускний дванадцятий клас, чи то чоловігяга, який приїхав із гірських шахт Крену. Навіть обличчя мерехтіло, що заважало запам'ятати риси. Не змінював плащ тільки голос.

— Мені рахувати до трьох чи одразу розпилювати? — Ярина рука застигла в повітрі, великий палець на корку пляшечки із закляттям — вистачить секунди, аби активувати.

— Та все, все, зрозумів, — дешевий плащ почав миготіти повільніше, показуючи хлопчаче худорляве обличчя. На чоло незнайомця падало чорне неакуратно підрізане волосся, — я просто віддати його тобі хотів.

— Ой, та не бреші! — Яра вихопила з його рук гаманець.

Хлопчина розгледів синеньке сяйво на її руці й зареготав:

— Напоролася на Захисника? Ти у відділку чаклувала чи що? Як узагалі можна цим ледарям попастися?

— Каптура зніми, тоді й поговоримо. Хоча навіщо? Він ба-
рахлить, якщо що. Обличчя видно, і навіть добре, — відпові-
ла вона зневажливо. Хлопці позаду неї вже випарувались
із переходу, а значить, ще більше гаяти час не варто. Дів-
чина розвернулася і швидким кроком попрямувала пода-
лі — у неї були набагато важливіші справи за цього малого.

* * *

Плащ Рос таки скинув за кілька кварталів від того перехо-
ду. Аж зубами скрипнув, розуміючи, що йому просто пощас-
тило. Скористалася б та дівчина закляттям — і щонайкра-
ще він би обійшовся спаленим волоссям. Або й скалічився.
А найгірше — пошкодив би дорогий плащ, позичений у зна-
йомого на вечір. Навіть на такий дешевий у нього не було
коштів.

— Дурнувата затія... І як я до такого докотився? — пошеп-
ки шпетив сам себе.

Підійшов до зупинки карткама — найдешевшого транс-
порту в Аркті. Жовті вагончики ледве трималися купи і під-
німалися над землею лише на висоту ліктя, зате доповза-
ли навіть у найбільшу глухомань Аркту.

Люди на зупинці позирали на нього підозріло: виглядав
Рос і справді паршиво. Під плащем ховалися рвані штани,
і він подумки подякував богам, що зараз повернулася мода
на дірявий одяг, бо виглядав би достоту як безхатько.

Заскочив у перший-ліпший карткам, купив квиток, ви-
трусивши дрібноту з кишень. Пошарпаний салон ізсередини
був обклеєний картами маршрутів — щоб ніхто не пи-

тав, куди той їде. Власне, і свою назву ці пекельні (особливо влітку) машинерії отримали через ті карти.

«Доведеться повертатися до чортового Альянсу. Шукати роботу там, аби знову вирватися до Аркту. Хоч на несезон. Але навіщо?» Рос знав, що ні там, ні там його не чекали. В Аркті — підробіток на підробітку і нестабільне життя. Але в Альянсі... В Альянсі на нього чекали вони. Спогади. Й активні учасники тих спогадів, від самої думки про яких він здригався. Від цього страху ставало гидко-гидко на душі, тож він старався заштовхнути його кудись подалі.

Але що йому робити? Батьки зараз на заробітках десь біля самої Ади, дім стоїть порожній. За хатиною було б непогано наглянути — і так уся батьківська зарплата піде на погашення штрафу за той прокол із чарами на попередній роботі. Зіпсувався товар, могли постраждати люди — тоді влетіло й роботодавцеві, і татові. Особливо татові. Рос дуже хотів би їм допомогти, але як? Ні роботи, ні освіти. А найгірше — жодних натяків на магічні здібності.

* * *

Яра поправила зачіску. Волосся вже відросло після одного дуже невдалого експерименту із закляттям — аж два місяці не виходила без капелюшка. Тепер хоч можна було зробити сяку-такую укладку. Обсмикнула довгу спідницю, розправляючи, — не любила їх носити, але сьогодні не було вибору: дрес-код на відьомську вечірку, данина традиції. Вона взагалі не пішла б на цей маскарад, якби не одна людина...

— Ти куди, відьмочко? — на вході її перестрів худий чоловік, одягнений у чорне. — Не хочеш розважитись?